

Nyugdíjas Klub Karácsonya

Ságvár, 2013-12-16

Szentlecke: Zsid 1,1-6

Sokszor és sokféle módon szólt hajdan Isten az atyákhoz a próféták által, ezekben a végső napokban pedig Fia által szólt hozzánk, akit a mindenség örökösévé rendelt, aki által a világokat is teremtette, s aki -- mivel az ő dicsőségének fénye és lényegének képmása, és mindent fenntart hatalmának igéjével --, miután a bűnöktől megtisztulást szerzett, a Fölség jobbán ül a magasságban [Zsolt 110,1]. Mert annyival kiválóbb az angyaloknál, amennyivel különb nevet örökölt náluk. Hiszen melyik angyalnak mondta valaha: „Fiam vagy te, én ma szültelek téged” [Zsolt 2,7]? És ismét: „Én Atyja leszek, ő pedig a fiam lesz?” [2 Sám 7,14] Amikor pedig újra bevezeti elsőszülöttjét a földkerekségre, így szól: „És imádja őt Isten minden angyala!” [MTörv 32,43G]

Evangélium: Jn 1,1-18

Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige. Ő volt kezdetben Istennél. Minden általa lett, és nála nélkül semmi sem lett, ami lett. Benne élet volt, és az élet volt az emberek világossága. A világosság a sötétségben világít, de a sötétség azt föl nem fogta. Volt egy ember, akit Isten küldött, János volt a neve. Tanúskodni jött, hogy tanúskodjék a világosságról, s mindenki higgyen általa. Nem ő volt a világosság, csak tanúságot kellett tennie a világosságról. Az igazi világosság, aki minden embert megvilágosít, a világba jött. A világban volt, a világ őáltala lett, de a világ nem ismerte fel őt. A tulajdonába jött, övéi azonban nem fogadták be. Mindazoknak azonban, akik befogadták, hatalmat adott, hogy Isten gyermekei legyenek; azoknak, akik hisznek az ő nevében, akik nem a vérből, sem a test ösztönéből, sem a férfi akaratából, hanem Istenből születtek. Az Ige testté lett, és köztünk lakott, és mi láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttének dicsőségét, aki telve volt kegyelemmel és igazsággal. János tanúságot tesz róla, és hirdeti: „Ő az, akiről ezt mondtam: Aki utánam jön, megelőz engem, mert előbb volt, mint én.” Mi mindnyájan az ő teljességéből merítettünk kegyelemből kegyelmet. Mert a törvényt Mózes által kaptuk, a kegyelem és az igazság pedig Jézus Krisztus által valósult meg. Istent soha senki nem látta: az egyszülött Fiú, aki az Atya kebelén van, ő nyilatkoztatta ki.

Énekek:

Harmatozzatok égi magasok! Téged vár epedve a halandók lelke, Jöjj el, édes Üdvözítőnk!
Mert az emberek ott tévelygenek, Hol te égi fényed útján nem vezéreléd Őket, édes Üdvözítőnk!

Az Ige megtestesült Názáretben, Kit Mária szűzen szült Betlehemben. Itt vagyon elrejtve kenyérszínben, Imádjuk mindnyájan egyetemben.

Csordapásztorok midőn Betlehemben - Csordát őriznek éjjel a mezőben. Isten angyali jövének melléjük, - Nagy félelemmel telék meg ő szívük,

Dicsőség mennyben az Istennek! Dicsőség mennyben az Istennek! Az angyali seregek vígan így énekelnek: Dicsőség, dicsőség Istennek.
Békesség földön az embernek! Békesség földön az embernek, Kit az igaz szeretet a kis Jézushoz vezet, Békesség, békesség embernek.

Mennyből az angyal lejött hozzátok, pásztorok, pásztorok, Hogy Betlehembe sietve menvén, lássátok, lássátok.
Istennek Fia, aki született jászolban, jászolban, Ő leszen néktek Üdvözítők valóban, valóban.
Mellette vagyon az édesanyja, Mária, Mária; Barmok közt fekszik, jászolban nyugszik szent Fia, szent Fia.

Ó gyönyörűszép, titokzatos éj! Égszemű gyermek, csöpp rózsalevél. Kisdédként az édes Úr Jászolában meg simul Szent karácsony éjjel!
Ó fogyhatatlan csodálatos ér! Hópehely ostya, csöpp búzakenyér. Benne, lásd: az édes Úr Téged szomjaz, rád borul, Egy világgal ér fel.

Pásztorok, pásztorok örvendezve Sietnek Jézushoz Betlehembe; Köszöntést mondanak a kisdédnek, Ki váltságot hozott az embereknek.
Angyalok szózata minket is hív, Értse meg ezt tehát minden hű szív; A kisdéd Jézuskát mi is áldjuk, Mint a hív pásztorok, magasztaljuk.

Fel nagy örömré! ma született, Aki után a föld epedett. Mária karján égi a fény, Isteni Kisdéd Szűznek ölén.
Egyszerű pásztor, jöjj közelebb, Nézd csak örömmel Istenedet.